

Sygn. akt I C 239/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 1 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: staż. Olga Paciorek

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2018 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa K. J.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz K. J. kwotę 26.500 zł (dwadzieścia sześć tysięcy pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwot:

- 8.500 (osiem tysięcy pięćset złotych) od dnia 17 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

- 18.000 (osiemnaście tysięcy złotych) od dnia 27 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty; oraz kwotę 1.930 (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia 2 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;

2 . oddala powództwo w pozostałej części;

3. ustala, że powódka ponosi koszty procesu w 38 %, a pozwany ponosi koszty procesu w 62 %, przy czym pozostawia szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

Sygnatura akt I C 239/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 czerwca 2016 roku, skierowanym przeciwko (...) S.A.. z siedzibą w W. powódka K. J. – reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 8.500,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17.03.2016 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 2.119,58 złotych tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 30 dnia od dnia doręczenia niniejszego pozwu stronie pozwanej do dnia zapłaty; Nadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 3-59).

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2016 roku, Sąd Rejonowy oddalił wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych (postanowienie k. 65).

Odpis pozwu doręczono pozwanej w dniu 2 grudnia 2016 roku (z.p.o. k. 210).

W odpowiedzi na pozew pozwany – reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany kwestionował powództwo co do wysokości (odpowiedź na pozew k. 91-96).

W piśmie z dnia 14 czerwca 2017 roku, strona powodowa rozszerzyła powództwo w ten sposób, że wniosła o:

a) zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 26.500,00 zł (słownie: dwadzieścia sześć tysięcy pięćset złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 8.500,00 zł od dnia 17.03.2016 r. do dnia zapłaty; oraz od kwoty 18.000,00 zł od dnia następnego po dniu rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty;

b) zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 2.119,58 zł (dwa tysiące sto dziewiętnaście złotych 58/100) tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 30 dnia od dnia doręczenia pozwu stronie pozwanej do dnia zapłaty (k. pismo 237-239).

Odpis pisma doręczono stronie pozwanej w dniu 27 czerwca 2017 roku (z.p.o. k. 241).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w zakresie rozszerzonym (pismo k. 242).

W piśmie z dnia 1 sierpnia 2018 roku, strona powodowa rozszerzyła powództwo w ten sposób, że wniosła o:

1. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 26.500,00 zł (słownie: dwadzieścia sześć tysięcy pięćset złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi

a) od kwoty 8.500,00 zł od dnia 17.03.2016 r. do dnia zapłaty;

b) od kwoty 18.000,00 zł od dnia następnego po dniu rozszerzenia powództwa pismem z dnia 14 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 2.119,58 zł (dwa tysiące sto dziewiętnaście złotych 58/100) tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 30 dnia od dnia doręczenia pozwu stronie pozwanej do dnia zapłaty;

3. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki renty z tytułu zwiększonych potrzeb w kwocie 600,00 zł (słownie: sześćset złotych) płatnej miesięcznie z góry do 10-ego każdego miesiąca, wraz z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

4. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 11.680,00 zł (słownie: jedenaście tysięcy sześćset osiemdziesiąt złotych) tytułem skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb za okres od dnia 17.11.2015 r. do dnia 30.06.2017 r., wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty;

5. o zabezpieczenie powództwa w zakresie roszczeń opisanych w pkt. 1-4 pisma z dnia 1 sierpnia 2017 r., poprzez ustanowienie renty tymczasowej na czas trwania procesu w wysokości 600 złotych płatnej, miesięcznie z góry do 10 - tego dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca sierpnia 2017 roku wraz z odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia płatności którejkolwiek z rat (pismo k. 247-250).

Odpis pisma doręczono stronie pozwanej w dniu 18 sierpnia 2017 roku (z.p.o. k. 257).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w zakresie rozszerzonym (pismo k. 258).

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2016 roku, Sąd Rejonowy na czas toczącego się postępowania zabezpieczył powództwo poprzez zobowiązanie pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. do płacenia przez czas trwania procesu na rzecz powódki K. J. renty tymczasowej w kwocie 300,00) płatnej miesięcznie z góry do 10-go dnia każdego miesiąca począwszy od miesiąca sierpnia 2017 roku, wraz z odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia płatności którejkolwiek z rat i oddalił wniosek w pozostałej części (postanowienie k. 267).

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 21 września 2015 roku, powódka doznała obrażeń ciała w wypadku komunikacyjnym. Powódka przechodziła ulicę przejściem dla pieszych, wówczas została potrącona przez pojazd marki W. C. nr. Rej. (...), kierowany przez M. M..

Pojazd sprawcy wypadku był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w W. /bezsporne/.

Wyrokiem z dnia 20 maja 2016 roku, w sprawie II K 5/16 S.R. w Ł. sprawca wypadku M. M., za czyn wypełniający dyspozycję art. 177 § 1 k.k. został skazany na karę grzywny / bezsporne, odpis wyroku k.11/.

Z uwagi na występujące dolegliwości bólowe powódka w dniu wypadku zgłosiła się do szpitala w Ł. (bezsporne , dokumentacja medyczna k.12).

U powódki rozpoznano złamanie nasady dalszej przedramienia prawego bez istotnego przemieszczenia i stłuczenie prawego biodra. Powódce założono unieruchomienie gipsowe na przedramię i nadgarstek na okres 6 tygodni i zlecono dalsze leczenie w poradni chirurgicznej. Nadto powódce zlecono pyralginę przeciwbólowo.

Dnia 3 listopada 2015 roku powódce zdjęto gips. W toku dalszego leczenia, dnia 17.11.2015 roku u powódki stwierdzono nieznaczne ograniczenie ruchomości nadgarstka i zlecono usprawnianie. Dnia 02.12.2015 zapisano, że ruchomość nadgarstka dobra, bez dolegliwości bólowych i zakończono leczenie. Powódka w okresie 29.02 do 11.03.2016 roku korzystała z rehabilitacji na nadgarstek (zaświadczenie k. 25).

Z uwagi na występujące dolegliwości prawej ręki u powódki, w dniu 29.06.2016 w Centrum Medycznym (...) w W. wykonano raport oceny stanu zdrowia powódki. Powódka zapłaciła za przedmiotowe badania kwotę 1.930 złotych (faktura k. 41).

Jak wynika z opinii biegłego powódka w wyniku wypadku z dnia 21 września 2015 roku doznała poważnego urazu nadgarstka prawego tj. złamania które wygoiło się z niestabilnością.

Doznała też powierzchownego, stłuczeniowego urazu biodra prawego, które wygoiło się bez następstw. Konieczne było leczenie specjalistyczne unieruchomieniem i rehabilitacją. Powódka nadal odczuwa skutki przedmiotowego zdarzenia w tym sensie, że upośledzona jest funkcja ręki i nadgarstka prawego. To upośledzenie powoduje zmniejszenie aktywności życiowej, w tym sensie, że powódka odczuwa znaczne trudności w wykonywaniu prac w gospodarstwie domowym. Chodzi to o czynności związane z gotowaniem, sprzątaniem, wieszaniem firanek.

Rokowanie na przyszłość jest złe, albowiem u powódki doszło do naruszenia pierwotnej struktury anatomicznej w obrębie stawu nadgarstkowego z uszkodzeniem powierzchni stawowej co spowodowało już powstanie zmian zwyrodnieniowych. Dalszy rozwój zmian zwyrodnieniowych może ograniczyć ruchy nadgarstka prowadząc do usztywnienia

Poniesione przez powódkę koszty badań w centrum medycznym (...) pozostają w związku z urazami odniesionym w przedmiotowym wypadku, albowiem powódka zgłosiła się tam z powodu odczuwanych dolegliwości nadgarstka i zdiagnozowano pourazową niestabilność księżycowato łódeczkowatą wymagającą leczenia (albo stabilizacji niestabilności, albo wykonania usztywnienia stawu). Powódka jednak aktualnie na leczenie operacyjne jakiegokolwiek nie wyraża zgody.

Przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu w oparciu o załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 R. (Poz. 1974) wynosi: 15% według punktu 122a za następstwa złamania końca dalszego kości promieniowej prawej.

Brak jest podstaw do ustalenia uszczerbku na zdrowiu w związku z urazem biodra prawego, albowiem nie doszło do jakiegokolwiek zaburzenia czynności i nie powstały też pourazowe zmiany w obrębie struktury anatomicznej. Powódka nie leczyla się też praktycznie z powodu dolegliwości bólowych biodra prawego po stłuczeniu.

Jak wynika z dokumentacji medycznej i wywiadu oraz badania u powódki przed wypadkiem z dnia 21.09.2015 nie występowały choroby stawów, w szczególności powódka nie leczyła się z powodu chorób stawów. Nie leczyła się przede wszystkim z powodu dolegliwości bólowych nadgarstka prawego. Dolegliwości odczuwane przez powódkę wynikają z przedmiotowego zdarzenia, a nie z chorób zdiagnozowanych przed wypadkiem, albowiem powódka nie leczyła się z powodu chorób narządu ruchu przed wypadkiem

Niewątpliwie wypadek i jego skutki były źródłem dolegliwości bólowych. I tak w oparciu o umowną 10* skalę WAS można określić, że w ciągu pierwszego tygodnia ból wynosił 6*, do końca 2 tygodnia obniżył się do 5*, a na koniec szóstego tygodnia końca trzeciego miesiąca 3*. Na poziomie 2/3* utrzymuje się do dnia dzisiejszego (opinia biegłego k. 227-230).

Powódka jest osobą praworęczną. K. J. do chwili obecnej odczuwa ból ręki. Z uwagi na powyższe nie jest w stanie wykonywać wielu czynności ręką. Chodzi to u czynności związane z gotowaniem, sprzątaniem, wieszaniem firanek. W prowadzeniu domu powódce pomaga córka i wnuczka. U powódki spędzają one około 4-5 godzin dziennie pomagając jej w pracach domowych, zwłaszcza w gotowaniu i sprzątaniu (zez. św. W. C. 2.02.2017 r. 00:13:04).

K. J. zgłosiła swoje roszczenie pozwanej w dniu 25 lutego 2016 r. (akta szkody komunikacyjnej, bezsporne, pismo k. 26).

W dniu 16 marca 2016 roku, pozwana wypłaciła powódce kwotę 3.500 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 1008 złotych tytułem kosztów opieki w wymiarze 56 dni x 3 godziny dziennie x 6 zł oraz kwotę 81,59 zł. jako zwrot kosztów leczenia (akta szkody komunikacyjnej, bezsporne).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o znajdującą się w aktach sprawy dokumentację medyczną powódki, zeznania świadka W. C., oraz opinie biegłego sądowego.

Niewątpliwie istniał związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. pomiędzy szkodą na osobie powódki w postaci urazów określonych przez biegłego, a wypadkiem jakiego uległa powódka w dniu 21.09.2015 r., co stwierdził biegły w opinii pisemnej.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki w takim zakresie w jakim zeznaje ona, że bóle nadgarstka prawej ręki uniemożliwiają jej wykonywanie jakichkolwiek ruchów nadgarstkiem i w konsekwencji uniemożliwiają powódce wykonywanie samodzielnie jakichkolwiek czynności.

Zeznania powódki w tej części pozostają w sprzeczności z dokumentacją medyczną oraz opinią biegłego ortopedy. Jak wynika z dokumentacji medycznej po zdjęciu gipsu u powódki stwierdzono nieznaczne ograniczenie ruchomości nadgarstka i zlecono usprawnianie. Dnia 02.12.2015 roku zapisano, że ruchomość nadgarstka dobra, bez dolegliwości bólowych i zakończono leczenie.

Również z opinii biegłego ortopedy wynika, że wprawdzie powódka nadal odczuwa skutki przedmiotowego zdarzenia w tym sensie, że upośledzona jest funkcja ręki i nadgarstka prawego i to upośledzenie powoduje zmniejszenie aktywności życiowej, w tym sensie, że powódka odczuwa znaczne trudności w wykonywaniu prac w gospodarstwie domowym, jednakże wykonywanie wszelkich czynności przez powódkę nie jest wykluczone, a jedynie utrudnione. Z opinii nie wynika również, aby ze względu na przebyty uraz powódka wymagała permanentnej pomocy osób trzecich. Postawa powódki również zaprzecza tezie, że uraz powódki uniemożliwia jej wykonywanie jakichkolwiek ruchów nadgarstkiem i w konsekwencji uniemożliwia powódce wykonywanie samodzielnie jakichkolwiek czynności. Zauważyć należy, że powódka nie podejmuje i nie kontynuuje rehabilitacji nadgarstka. Co więcej, mimo takiej potrzeby powódka nie wyraża zgody na jakiegokolwiek leczenie operacyjne. Gdyby było tak jak twierdzi powódka niewątpliwie powódka podejmowałaby czynności w celu poprawy funkcjonowania kończyny czego jednak faktycznie nie czyni.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Roszczenia powódki są częściowo zasadne.

Nie ulega wątpliwości, że pozwana odpowiada w zakresie odpowiedzialności OC sprawcy wypadku. Pozwana zresztą nie kwestionowała podstawy swej odpowiedzialności w toku niniejszego postępowania, a jedynie twierdziła, że wypłacone przez nią w toku postępowania likwidacyjnego kwoty wyczerpują w całości uzasadnione roszczenia powódki.

Odnosząc się do żądania zadośćuczynienia podnieść należy co następuje;

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. oraz 444 k.c. sąd uprawniony jest do przyznania poszkodowanemu w sytuacji, w której doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (zadośćuczynienie).

Ustawodawca poza wskazaniem, iż kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia winna być wymierna do powstałej szkody nie wskazuje innych zasad ustalenia jej wysokości.

Bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie wskazuje natomiast, iż przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze całokształt okoliczności sprawy nie wyłączając takich czynników jak wiek poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy, nieodwracalność następstw wypadku, stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, długotrwałość i przebieg procesu leczenia. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wymaga podkreślenia, że orzecznictwo SN w ostatnim okresie uwypukla kompensacyjną funkcję zadośćuczynienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r. – sygn. akt I CK 131/03). Niewątpliwie przyznane zadośćuczynienie nie może stanowić symbolicznego świadczenia, ale musi mieć określoną wartość, która winna zrekompensować poszkodowanemu ból i cierpienie i przedstawiać dla poszkodowanego odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (por. uzasadnienia wyroków SN z dnia 8.08.2012 r. I CSK 2/12, Lex nr 1228578 i z dnia 14.01.2011 r. I PK 145/10, OSNP 2012/5-6/66).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, iż żądanie dochodzone niniejszym pozwem od pozwanej w kwocie 26.500 zł z tytułu zadośćuczynienia jest zasadne.

Suma 26.500 zł należna powódce wraz z uprzednio wypłaconą powódce kwotą 3.500 złotych tytułem zadośćuczynienia spełnia w tym przypadku swoją rolę kompensacyjną, nie stanowi symbolicznej zapłaty albowiem jest wielokrotnością aktualnego przeciętnego średniego wynagrodzenia. Tym samym przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość. Zasądzona suma odpowiada też pozostałym elementom, od których powinna zależeć wysokość zadośćuczynienia, o czym poniżej.

Zakres szkody niemajątkowej powódki należy określić jako stosunkowo wysoki, na co wskazuje przedstawiony opis stanu faktycznego.

W niniejszej sprawie należało wziąć pod uwagę łączny stopień uszczerbku na zdrowiu powódki (15%), jej wiek (72 lata), rozmiar cierpienia bezpośrednio po wypadku.

Jak wynika z opinii biegłego powódka w wyniku wypadku z dnia 21 września 2015 roku doznała poważnego urazu nadgarstka prawego tj. złamania które wygoiło się z niestabilnością.

Doznała też powierzchownego, stłuczeniowego urazu biodra prawego, które jednak wygoiło się bez następstw. Konieczne było leczenie specjalistyczne unieruchomieniem i rehabilitacją. Powódka nadal odczuwa skutki przedmiotowego zdarzenia w tym sensie, że upośledzona jest funkcja ręki i nadgarstka prawego. To upośledzenie

powoduje zmniejszenie aktywności życiowej, w tym sensie, że powódka odczuwa znaczne trudności w wykonywaniu prac w gospodarstwie domowym. Chodzi to o czynności związane z gotowaniem, sprzątaniami, wieszaniem firanek. Podkreślić należy, że rokowanie na przyszłość jest złe, albowiem u powódki doszło do naruszenia pierwotnej struktury anatomicznej w obrębie stawu nadgarstkowego z uszkodzeniem powierzchni stawowej co spowodowało już powstanie zmian zwyrodnieniowych. Dalszy rozwój zmian zwyrodnieniowych może ograniczyć ruchy nadgarstka prowadząc do usztywnienia. Przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu w oparciu o załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 R. (Poz. 1974) wynosi: **15%** według punktu 122a za następstwa złamania końca dalszego kości promieniowej prawej.

Niewątpliwie wypadek i jego skutki były źródłem dolegliwości bólowych. I tak w oparciu o umowną 10* skalę WAS można określić, że w ciągu pierwszego tygodnia ból wynosił 6*, do końca 2 tygodnia obniżył się do 5*, a na koniec szóstego tygodnia końca trzeciego miesiąca 3*. Na poziomie 2/3* utrzymuje się do dnia dzisiejszego.

W ocenie Sądu w kwota 26.500 zł zasądzona od pozwanego oraz uprzednio wypłacona przez pozwaną z tytułu zadośćuczynienia kwota 3.500 zł odpowiada aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa. Zdaniem Sądu zważywszy na wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia oraz wysokość innych świadczeń socjalnych przyznane powódce zadośćuczynienie będzie stanowiło dla niej odczuwalną wartość.

Powyższe skutkowało zasądzeniem od pozwanego na rzecz powódki kwoty 26.500 zł z tytułu zadośćuczynienia.

Żądnie zasądzenia odsetek ustawowych znajduje oparcie w treści przepisów 359 § 1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c. i 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w związku z art. 193 § 3 k.p.c.

Strona pozwana w dniu 16 marca 2016 roku, wypłaciła powódce kwotę 3.500 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 1008 złotych tytułem kosztów opieki i kwotę 81,59 zł. jako zwrot kosztów leczenia. Decyzja strony pozwanej z dnia 16.03.2016 r. zakończyła postępowanie likwidacyjne i od następnego dnia po tym terminie pozwana pozostawała w zwłoce ze spełnieniem żądanego świadczenia. Zasadnym jest zatem stanowisko powódki, że żądanie odsetek od kwoty 8.500 zł. należy się od dnia następującego po dniu wydania decyzji z dnia 16.03.2016 roku. Natomiast w piśmie z dnia 14 czerwca 2017 roku, strona powodowa rozszerzyła powództwo w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 26.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 8.500,00 zł od dnia 17.03.2016 r. do dnia zapłaty i od kwoty 18.000,00 zł od dnia następnego po dniu rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty.

Odpis pisma doręczono stronie pozwanej w dniu 27 czerwca 2017 roku. Z uwagi na powyższe, termin początkowy naliczania odsetek ustawowych od kwoty 18.000 złotych określono na dzień 27 czerwca 2017 roku.

Odnosząc się do żądania zasądzenia odszkodowania z tytułu kosztów leczenia to jest ono zasadne w przeważającej części.

Na żadaną kwotę 2.119,58 złotych składają się: 189,58 tytułem kosztów zakupu leków oraz 1.930 złotych tytułem kosztów konsultacji ortopedycznej i badań diagnostycznych w Centrum Medycznym (...) Sp. z o.o..

Jak wynika z opinii biegłego poniesione przez powódkę koszty badań w centrum medycznym (...) pozostają w związku z urazami odniesionym w przedmiotowym wypadku, albowiem powódka zgłosiła się tam z powodu odczuwanych dolegliwości nadgarstka i zdiagnozowano pourazową niestabilność księżycowato łódeczkowatą wymagającą leczenia (albo stabilizacji niestabilności, albo wykonania usztywnienia stawu). Wysokość poniesionych kosztów badania nie była kwestionowana przez pozwaną oraz została potwierdzona wystawioną przez usługodawcę fakturą. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 444 § 1 zd. 1 k.c. należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki dochodzoną kwotę 1.930 złotych. Z uwagi na to, że odpis pozwu doręczono pozwanej w dniu 2 grudnia 2016 roku, oraz uwzględniając treść art.359 § 1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c. i 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych o

odsetkach ustawowych orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu, określając początkowy terminie ich naliczania na dzień 2 stycznia 2017 roku.

Z uwagi na treść art. 361 § 1 k.c. za niezasadne należało uznać roszczenie powódki w zakresie kwoty 189,58 złotych. Pozwana kwestionowała roszczenie powódki w tej części podnosząc, że poniesione koszty zakupu lekarstw nie pozostają w związku z wypadkiem powódki.

Pogląd ten należy podzielić. Medykamenty wymienione na złożonych przez pełnomocnika powódki fakturach, m. in. B. stosowany w leczeniu choroby M.'a (zawroty głowy, szumy uszne), S. i C. stosowany jest w leczeniu nadciśnienia, M. stosowany w leczeniu refluksu, A. stosowany w celu obniżenia poziomu cholesterolu i trój- glicerydów we krwi, F. stosowany w leczeniu różnego rodzaju zapaleń stawów i inne. Leki te nie stanowią normalnego następstwa zdarzenia szkodzącego, a zatem ich zakup nie ma związku z przedmiotowym wypadkiem. Należy mieć na względzie, że pozwana wypłaciła powódce kwotę 81,59 zł tytułem refundacji wydatków poniesionych na zakup środków medycznych i wskazała przyczyny odmowy wypłaty większego odszkodowania, gdyż przedstawione faktury na zakup środków innych niż leki pozostawały bez związku ze szkodą.

Ostatecznie za niezasadne należało również uznać roszczenie powódki z tytułu zwiększonych potrzeb. O ile bowiem strona powodowa w toku postępowania zabezpieczającego uprawdopodobniła roszczenia powódki w tej części stosownie do wymogu z art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c. o tyle materiał dowodowy zaferowany przez stronę powodową nie był wystarczający do uwzględnienia roszczeń powódki w tej części w wyroku.

Renta przysługująca na podstawie art. 444 § 2 k.c. służy naprawieniu szkody majątkowej na osobie i ma charakter odszkodowawczy. Każda z okoliczności wymienionych w przepisie może stanowić podstawę zasądzenia renty, jednak konieczną tego przesłanką jest powstanie szkody, polegającej na zwiększeniu wydatków lub zmniejszeniu dochodów. Poszkodowany powinien wykazać utratę korzyści majątkowych lub powstanie zwiększonych potrzeb i obciąża go obowiązek wskazania wszystkich środków dowodowych niezbędnych do udowodnienia powstania i wysokości szkody (IV CSK 3/17 - wyrok SN - Izba Cywilna z dnia 22-11-2017).

Strona powodowa przedmiotowemu obowiązkowi nie sprostała. Jak zaznaczono uprzednio z dokumentacji medycznej wynika, że ruchomość nadgarstka powódki jest dobra, bez dolegliwości bólowych i zakończono leczenie.

Również biegły ortopeda po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz po przeprowadzeniu badania powódki uznał, że u powódki wprawdzie upośledzona jest funkcja ręki i nadgarstka prawego i to upośledzenie powoduje zmniejszenie aktywności życiowej, w tym sensie, że powódka odczuwa znaczne trudności w wykonywaniu prac w gospodarstwie domowym, jednakże wykonywanie wszelkich czynności przez powódkę nie jest wykluczone, a jedynie utrudnione. Z opinii nie wynika również, aby ze względu na przebyty uraz powódka wymagała permanentnej pomocy osób trzecich. Zatem bezwzględna konieczność pomocy w zakresie czynności samoobsługowych nie została udowodniona. Podkreślić również należy, że powódka jest osobą straszą (ma 72 lata) i choruje na chorobą nowotworową. Dodatkowo przed wypadkiem przebywała na rencie. Konieczność sprawowania opieki nad powódką przez córkę i wnuczkę może również wynikać z przyczyn powyższych, nie zaś z uwagi na przebyty uraz nadgarstka. Niewątpliwie w tym zakresie winien wypowiedzieć się biegły, który również winien określić godzinowy wymiar opieki, jednak strona powodowa nie wniosowała o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na przedmiotowe okoliczności.

Postawa powódki również zaprzecza tezie, że uraz powódki uniemożliwia jej wykonywanie jakichkolwiek ruchów nadgarstkiem i w konsekwencji uniemożliwia powódce wykonywanie samodzielnie jakichkolwiek czynności. Zauważyć należy, że powódka nie podejmuje i nie kontynuuje rehabilitacji nadgarstka. Co więcej, mimo takiej potrzeby powódka nie wyraża zgody na jakiegokolwiek leczenie operacyjne. Gdyby było tak jak twierdzi powódka, niewątpliwie powódka podejmowałaby czynności w celu poprawy funkcjonowania kończyny czego jednak nie czyni. Z tej przyczyny, za niewystarczające do uwzględnienia roszczeń powódki w tej części są zeznania powódki i jej córki.

Należy mieć na względzie, że pozwana wypłaciła powódce kwotę 1008 złotych tytułem kosztów opieki w wymiarze 56 dni x 3 godziny dziennie. W toku postępowania strona powodowa skutecznie nie udowodniła, że na skutek wypadku z

dnia 21.09.2015 roku, u powódki istniała i istnieje nadal konieczność pomocy w zakresie czynności samoobsługowych ponad wskazany czasokres. Z uwagi na powyższe oddalono roszczenia powódki w tej części.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c.